

416
450
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΔ

ΕΠΤΑΜΕΛΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΦΗΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Δ'.

ΔΗΜΩΔΗ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

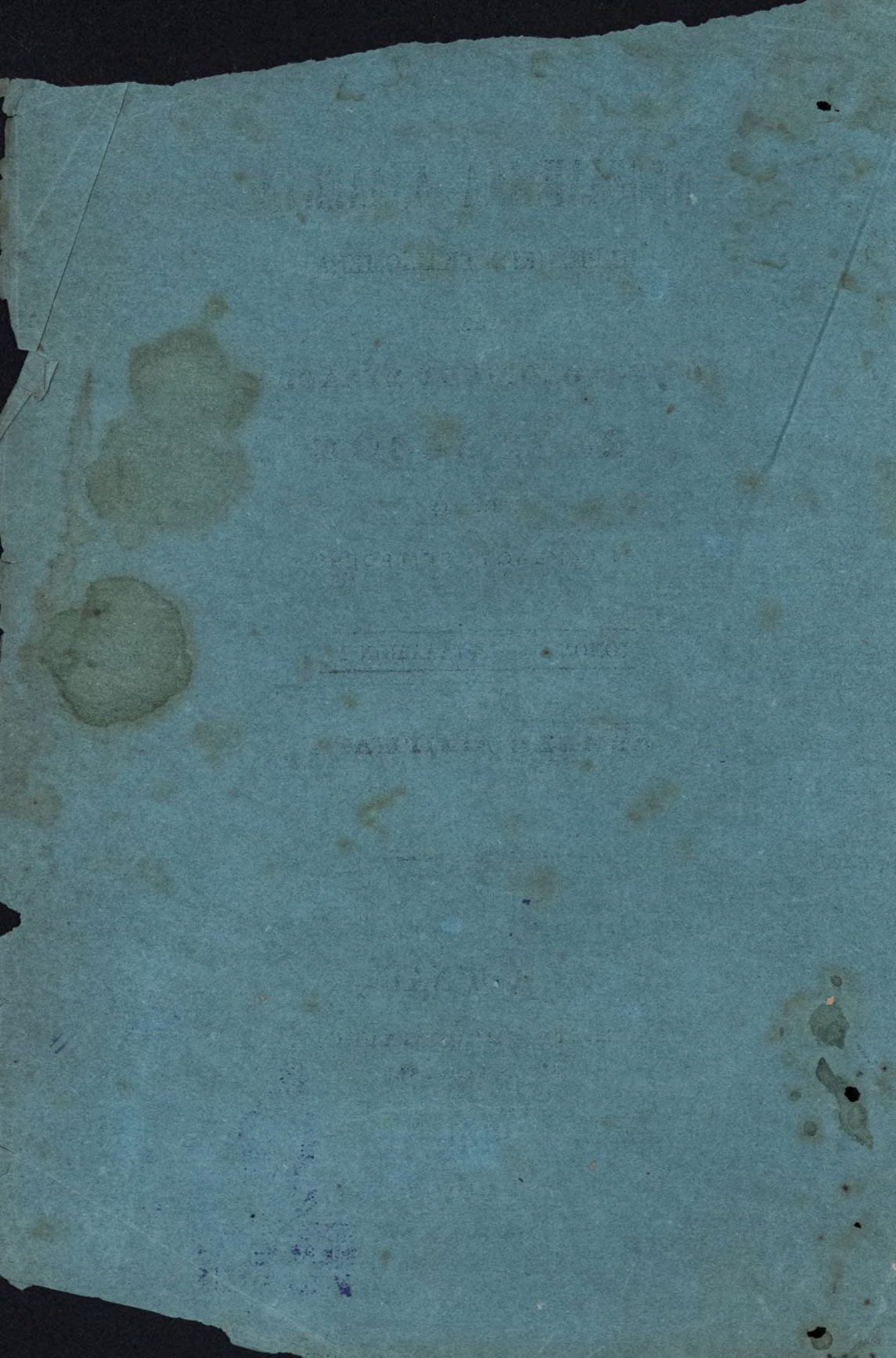
ΕΝ ΤΩ ΓΡΑΦΕΙΩ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

[38, Οδὸς Ριμένης, 38.]

1874.

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΟΡΑΤΑΤΕΣ**

716

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ,

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ: ΕΠΤΑΜΕΛΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΤΟΜΟΣ Α'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1871. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Δ'.

ΔΗΜΩΔΗ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ¹.

1.

Πουλὶ δὲν ἦτο, οὐρά δὲν εἶχε
καὶ ἔστην οὐρά του δυὸ ἴματα εἶχε.

(Ψαλίδι).

2.

(Ἀνάφη).

Μακρὺς μακρὺς ἴσα Λάζαρος καὶ τὸ κεφάλι πῆττα.

(Φουρνέκτιο = πτυάριον φούρνου).

1. Τὰ συνήθη ὀνόματα τῶν αἰνιγμάτων παρὰ τῷ λαῷ εἶνε τὰ ἑξῆς·
α'] νοιώσματα ἐκ τοῦ νοιώθω (= ἐννοῶ). β'] Εὐρετά. γ'] Μῦθοι
ἐν Θράκη καὶ Θεσσαλίᾳ. δ'] Παραμύθια ἐν Τραπεζοῦντι. ε'] Παρα-
γκουλα (ἐκ τοῦ παραβολή;) ἐν Κερκύρα. στ'] Καστράκια ἐν Πελο-
ποννήσῳ. Ἦσως δ' ὑπάρχουσιν ἐκτὸς τούτων καὶ ἄλλα.

3.

Σύρε τ'άντερο
χορεύει ἡ κόρη.

(Ἀνέμη).

4.

Πέντε ἐξ καλογεράκια
κυνηγᾷ τὸ ἓνα τ'άλλο.

(Ἀνέμη).

5.

Κλειῶ τὸ σεντουκάκι μου
καὶ κρόσσιζα ἀφίνω ἀπ' ὄζω.

(Ματόκλαδα).

Σημ. Σεντουκάκι = κιθώτιον (ἐνν. τὸν ὀφθαλμόν) κρόσσιζα =
κροσσοὶ (ἐνν. τὰς βλεφαρίδας).

6.

(Ἰκαρίας).

Χόρτο ἄσπαρτο κι' ἀφύτευτο καὶ κοσμογυρισμένο.

(Ἀλάτι).

7.

Γυρίζει τριγυρίζει
᾽ς τὴ γωνιά ᾽πά' καὶ καθίζει.

(Σκούπα).

8.

(Ἰκαρίας).

ῥαίνεται καὶ κρέμεται
καὶ ᾽στὸν αἶερα τρέφεται.

(Ελῆζ).

9.

(Ίκαρίας).

Δύο ταυριά μαλλόνουνε
καὶ ἔβγάζουν ἄσπρο γάλα.
(Μύλος).

10.

(Ἀνάφης).

Τζιτζικας τζιτζικοφάτος
ὅταν βάλῃ τὰ φτερά του
δὲν ἔμπορῆς νὰ πᾶς κοντά του.
(Ἀνεμόμυλος).

11.

Ἔχω ἓνα παπποῦ πρὸς πάππου,
κνεῖ τὰ γενειδάκια του
πέφτουν τὰ κονιδάκια του.
(Μύλος).

12.

Κάτω ἔκει ἔστων ποταμὸ
κάθεται μιὰ ντουρλουλουῦ
καὶ κτυπᾷ τὰ ντούρλουλά της
καὶ τὰ ντουρλουλοκοπά της.
(Νερόμυλος).

13.

Δυὸ δαμάλια παλαιστρουνε,
μαῦρο γάλα καταβάζουν.
(Μύλος καφέ).

Σ η μ. Παλαιστρουνε = παλαίουν.

14.

Χιλιοτρύπητο λαγήνι
καὶ ἔστην πόλι ᾗ πάει νερό.

(Σφουγγάρι).

15.

(Χίου).

Χιλιοτρύπητο καράβι
τὸ νερὸ ᾗ πάει ἔστην πόλι.

(Σφουγγάρι).

16.

(Ίκαρίας).

Χιλιοτρύπητο λαγήνι
ᾗ ποῦ σταλιά νερὸ δὲ χύνει.

(Σφουγγάρι).

17.

Ἄσπρη μύγα ἀλωνίζει
κ' ἡ κανέλα καταιβάζει.

(Δόντις καὶ γλῶσσα).

18.

Ἄσπρο εἶν', τυρὶ δὲν εἶν'
ᾗ σάν τυρὶ τυροκοπᾷ,
ἄρχοντες, φτωχοὶ τὸ ζᾶρουν
ᾗ τὸ τραπέζι δὲν το βάζουν.

(Σαπούνι).

19.

Ἐνα πᾶμμα πραγματίζει
δὲ χιωτίζει, δὲ βρομίζει.

(Σαπούνι).

20.

(Ἰκαρίας).

Ἔχω το ἔχεις το
ἀ(ν) δέν το ᾤω δὲ βρίσκεις το.

21.

(Μυχόνου).

Ὁ παπᾶς καὶ ἡ παπιὰ
ὁ Μανώλης κ' ἡ Μαριὰ,
ἔξ αὐγὰ εἰς τὴ φωτιά
ὁ καθεὶς νὰ φάη τριά.

(Τὰ τέσσαρα πρόσωπα ὑπονιοῦνται δύο, καθότι Μανώλης
μὲν εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ παπᾶ, Μαριὰ δὲ τὸ τῆς παπαδιᾶς.)

Σημ. Παπᾶ = παπαδιὰ.

22.

Χιλιόκομπος χιλιόμετρος
χίλια θὰ πῆς νὰ τό ἔρῃς.
(Δίπτυον).

23.

(Ἰκαρίας).

Μαυρομούτζουρο δαμάλι
᾽ς τὸ μπαζὲ ποτὲ δέν πάει
καὶ τὸ μπαζὲ χαλάει.
(Τσουκάλι).

24.

(Σιχύνου).

Στέκει ἡ μούλα φορτωμένη
καὶ τὴ φαμελιά προσμένει.
(Τσουκάλι).

25.

(Ἰκαρίας)

Ἦσφαξα τὴν κατσίκα μου,
 ἤσφαξα τὴν κατσίκα μου,
 κι' ἀπ' τὸ μερὶ τῆς κατσίκας μου
 ἤγγαλα τὴν κατσίκα μου.

(Σκόρδο).

26.

(Σικύνου).

Βαρύ 'νε ὅαν τὸ σίδερο, γλυκό 'νε ὅαν τὸ μέλι
 μήτε 'ςτὸ ζύγι πιάνεται, μήτε 'ςτὸ ζύγι ἔμπαίνει.

(Νοῦς).

27.

Ἐνα πρᾶμμα πρᾶμματένιο
 ἀργυρομαλαμματένιο
 ὅσο τὸ φουσᾶς φουσκώνει
 τόσο 'κεῖνο σ' ἀγκυλώνει.

(Τραντάφυλλο).

28.

(Σικύνου)

Τὴν ἐπτάτρυπη ματσούκα
 ποῦ τὴν βάζεις κάθε βράδυ.

(Σκούφια).

29.

Ἀναιθαίνει ἡ πιπιτισσοῦ
 καταιθαίνει ἡ πιπιτισσοῦ
 καὶ χαρᾶς τὴν πιπιτισσοῦ.

(Καντήλι).

30.

Ἀναιθαίνει καταθαίνει
τὰ βρακιά του λει καὶ δένει.
(Καντήλι).

31.

Ὁ γυιός μου ὁ κοντοπιθαρός
μὲ τὰ πολλὰ ζωνάρια.
(Βαρέλι).

32.

Πάπλωμα παπλωματίζει
πέφτει κάτω καὶ χιονίζει.
(Θάλασσα).

33.

Ἀσπρο τὸ ἐφύτρεψα
καὶ κόκκινο ἐβγῆκε.
(Κοκκινογούλι).

34.

(Ἀνάφης).

Ἴσο ἴσο ἴσάν κερὶ
κ' ἡ λαλιά του φοβερή.
(Τουφέκι).

35.

(Ἀνάφης).

Ἀσπρο ἄσπρο ἴσάν αὐγὸ
στρογγυλὸ ἴσάν τὸ πιπέρι
ὄχι μὰ τὸν ἄγιο Γεώργη
οὔτε αὐγὸ ἴν' οὔτε πιπέρι.
(Χιόνι).

36.

Πάπλωμ' ἀπάν' ἔς τὸ πάπλωμα καὶ βελονιά δὲν ἔχει.
(Δάχνο).

(37.)

(Ἰου).

Ἰάνω ἔς ἕνα βουναλάκι
εἶνε ἵνα καλογεράκι
καὶ βαστᾷ φωμι κι' ἀλάτι
καὶ φωτιά καὶ πᾶ' νὰ κάτση.
(Μάνιτας).

38.

Ἀνάμεσα ἔς δυὸ βουνὰ κανόνι μπουμπουνίζει.
(Πόρδος).

39.

Ἀνάμεσα ἔς δυὸ βουνὰ
βουρβούλακας κατρακυλᾷ.
(Πόρδος).

40.

Ἔχω κύματα κοντά μου
κύματα ὅλο μπλεμένα
καὶ τὰ κύματα κοντά μου
ὅλα μέσα μπερδεμένα.
(Πανέρι).

(41.)

Γοῦρνά μου πελεκητή
μαρμαρένια καὶ χυτή
μὲ τὰ μαῦρα τὰ ψαράκια
καὶ μὲ τὸ κρύο τὸ νερό.
(Καρπούζι).

42.

Πράσινος πύργος,
κόκκινοι μπερτέδες,
μαῦροι καλογέροι
κάθονται μέσα.
(Καρπούζι).

43.

Κίτρινος πύργος,
ἄσπροι μπερτέδες,
κίτρινοι καλογέροι
κάθονται μέσα.
(Πεπόνι)

44.

Ὁρνίθα πιτσόκωλη
πιτσογυριτσόκωλη
κάνει αὐγὰ πιτσόκωλα
πιτσογυριτσόκωλα.
(Σβίγα).

45.

(Χίου).
Ἀπάνω 'ς ὄρος 'ς βουνὶ
κάθετ' ὁ μπάμπας ὁ Ζανής·
κτενίζει τὰ μαλλάκια του,
πέφτουν τὰ κονιδάκια του.
(Μπαμπακιά).

46.

Ἐνας κάμπος τὰ πεπόνια
καὶ τὰ δύο του ἀξίζουν ὅλα.
(Οὐρανός, ἄστρα, ἥλιος, φεγγάρι).

47.

Γούρνα μου πελεκητὴ
μαρμαρένια καὶ χυτὴ
᾽πάει ὁ κούβακας νὰ πιῇ·
μὴδ' ὁ κούβακας χορταίνει,
μὴδ' ἡ γούρνα ξεσκουραίνει.

(Δισκοπότηρον· ἢ Χάρος).

48.

Μακρότατε μὲ τὴν οὐρὰ
τὰ κατατόπια φράζεις.

(Βελόνα, κλωστή).

49.

Ἐγὼ εἶμαι γυμνὴ καὶ τὸν κόσμον ᾽ντύνω.

(Βελόνα).

50.

(Χίου).

Ἕνα πρᾶμμα ἦτο,
καὶ τί θᾶμμα ποῦτο!
κέρατα εἶχε, βοῦδι δὲν ἦτο,
καὶ τί θᾶμμα ποῦτο!
σαμᾶρι ἐφόρει, γάδαρος δὲν ἦτο,
καὶ τί θᾶμμα ποῦτο!

(Σάλιαγκας).

51.

(Χίου).

Σιδηρένια ᾽ν' τὰ πλευρὰ
τᾶντερα βαμπακερά·

(Λυχνάρι).

52.

(Ἰκαρίας).

Μακρὺς μακρὺς καλόγερος
καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει
κτυπᾷ ἐδῶ, κτυπᾷ ἐκεῖ
καὶ τίπτα δὲν παθαίνει.

(Ῥέμμα).

53.

(Ἰκαρίας).

Ἕνας βοῦς ἀπεμουγγίσθη
καὶ ᾽ς τοὺς οὐρανοὺς ἀκούστη,
κι' οἱ ἀγγέλοι του τάκουσαν
κι' οἱ καταραμένοι ᾽σκοῦσαν.

(Καμπάνα).

54.

(Ἰκαρίας).

Μαυρομούτζουρο δαμάλι
᾽ς τὸ ρουμάνι δὲν παγαίνει,
τὸ ρουμάνι ἐξεθέτει.

(Φοῦρνος).

55.

Κοκκινομούτικο πουλὶ σταφίδα μπουκωμένο
᾽ς τὴν πόλι πᾶει κι' ἔρχεται καὶ πάλι μπουκωμένο.

(᾽Ἀλογο).

56.

Στραβολαιμισμένη μάνα
καὶ μαλαμματένια κόρη
καὶ δαιμονισμένη ἐγγόνη.

(Κλῆμα, σταφύλι, κρασί).

57.

Πέρδικα κακαναριά
πηδᾷ τὴν τάφρο καὶ γενναῖ.

(Κολοκυθιά).

58.

Ἄσπρο εἶνε ἄν αὐγὰ
αὐγὸ δὲν εἶνε
πράσινα εἶν' τὰ φύλλα του
δεντρὶ δὲν εἶνε.

(Γογγύλι).

59.

Καραβάκι φορτωμένο
ἔς τὴ σπηλίτσα ἄν' ἄράζῃ.

(Κουτάλι).

60.

Κοντὸς κοντὸς καλόγερος
καὶ ἄφια καταιβάζει.

(Χτένι).

61.

Καρακάξα μαδημένη
καὶ ἔς τὸ δρόμο πεταμένη.

(Τσίπουρο).

62.

(Σικύνου).

Κόκκινη ματσούκα
δέρνει μαῦρο κῶλο.

(Φωτιά καὶ τσουκάλι).

63.

Ἄπ' ἐδῶ καὶ ἔς τὰ Χανιά
γλέπω τὴ θειά μου καὶ γελᾷ.

(Φωτιά).

64.

Ἄπ' ἐδῶ ἕως ἰς τὴν Πάρο
εἶδα τὴ θειά μου κ' ἐγνώρισά τηνε.
(Φωτιά).

65.

Ἄσπρο γίνεται, μαῦρο καταντᾷ
ταρλατάνια φορεῖ
καὶ τὰ δόντια του κουνεῖ.
(Κουντουρούδι= ξυλοκέρατον).

66.

Τριανταδυὸ σφυροκοποῦν
ἡ Μαριὰ τὰ φοκαλεῖ
κι' ὁ κακῆμαρος τὰ βγάζει.
(Δόντια, γλῶσσα, κῶλος).

67.

Μὲ τὰ πέντε τὰ μαζόνουν,
τὰ σφυριά κατακτυποῦν,
ὁ Τσαούσης τὰ μαζώνει
κι' ὁ Ἀγᾶς τὰ ξεφορτόνει.
(Δάκτυλα, δόντια, στόμα καὶ κῶλος).

68.

Ὅλη ἡμέρα μπούκα μπούκα
καὶ τὴ νύκτα χάσκα χάσκα.
(Παπούτσι).

69.

Εἶν' ἓνα καλογεράκι
καὶ φορεῖ ἅ καπελλάκι.
(Καρφίτσα).

70.

Τὸ βῆδι κάνει τὴν ἀρχὴ κι' ὁ τράγος τελειώνει
καὶ 'ς τοῦ σιδέρου τὴν αὐλὴ λινάρ' τραβᾷ καὶ σπάγο.
(Παπούτσι).

71.

Εἶνε 'να πᾶμμα· λαϊμὸ ἔχει καὶ λαϊμὸ δὲν ἔχει,
μεριά ἔχει καὶ ποδάρι δὲν ἔχει.
(Τουλούμι).

72.

Εἶνε γύρου γύρου κάγκελα
καὶ μέσα παίζει φοάκτης.
(Γλώσσα).

73.

'Απάνω 'γδὶ καὶ κάτω 'γδὶ
καὶ μέσα κόρη κελαδεῖ.
(Γλώσσα).

74.

Εἶνε 'να πᾶμμα ὅλος ὁ κόσμος τῶχει, μόνος ὁ βασιλεὺς δὲν τῶχει.
(Μπάλωμα).

75.

Σεμεντεσὲ ἐφύτευσα, σεμεντεσὲ ἐβγῆκε,
κι' ἀπάνω 'ς τὸ σεμεντεσὲ χρυσὸ κουμβὶ ἐβγῆκε.
(Λινάρι ;).

76.

Μάνα μου 'ς τὸ τρίψε τρίψε
ἔχε τὴν ἐλπίδα σου
ὅταν 'μπῶ 'ς τὰ δυὸ βουνὰ
κόψε τὴν ἐλπίδα σου.
(Ψύλλος).

77.

Ἄσπρο εἶν', τυρὶ δὲν εἶν',
 ἴσ' ἂν τυρὶ τυροκοπᾷ,
 ἴσ' τὸ σκουτέλι δὲν ἐμπαίνει
 καὶ ἴσ' τῇ γῇ δεῖ ξεφυτρώνει.

(Γάλα γυναικός).

78.

Ψύλλος ἀνασουφίτος
 τραγουδεῖ Βενέτικα.

(Κουδουνάκι).

79.

Εἶν' ἓνα πουλὶ ὅπου τὸ ξουῖν καὶ πέφτει
 καὶ ἔχουν οἱ τσαγγάρηδες τὴν τρίχα τοῦ ἴσ' τὴν τέχνη.

(Χοῖρος).

80.

Πέρδικα κρούφᾳ
 πάει ἴσ' τὸν τοῖχο καὶ γεννᾷ·
 κάνει αὐγά, κάνει πουλιά
 κάνει περδικοπούλια.

(Κολοκυθιά).

81.

Τρίποδος κι' ἀπάνω μαῦρος.

(Τσουκάλι).

82.

Κούφιος κάλαμος καὶ μέσα παίζει ὁ δράκος.

(Τουφέκι).

83.

Βάζω σε κάτω,
 σοῦ κάνω ὅ τι θέλω,

πλύνω τὰ χεράκιά μου
σηκόνομαι καὶ φεύγω.

(Ζύμη).

84.

Ἔχω ἄνα κουτὶ ρουμπίνια
κ' εἶν' ἀπὸ τὰ σοπραφίνα.
Ὅγοις τό ῥορὴ τὸ κολόρο
τόνε γράφω γιὰ ντοντόρο.

(Ρῶδι).

85.

(Σικύνου).

Πράμμα εἶν' καὶ πραγματίζει
καὶ μυρίζει καὶ χιονίζει
κ' ἔχει καὶ μαλλιά καὶ τρύπα.

(Τουλούμι).

86.

Κόκκινος φράγκος ἔρχεται μὲ τὴ χρυσοῦ καμπάνα
καὶ τὴ καμπάν' ἀναχτυπᾷ καὶ τοὺς νεκροὺς σηκώνει.

(Πετεινός).

87.

Ὁ γρὴ τὴ βάζω,
στεγνὴ τὴ βγάζω.

(Πήττα).

88.

Ἡ μάνα τῆς μάνας σου, ἡ πεθερά τοῦ ἀφεντός σου καὶ ἡ γρηά ἡ
νανά σου πόσ' αὐτιά ἔχουνε ;

(Δύο. Αἱ τρεῖς γυναῖκες εἶνε ἓν καὶ
τὸ αὐτὸ πρόσωπον).

89.

Πύργος ὀλοστρόγγυλος κανόνια φορτωμένος.

(Ἀχιλλεύς).

90.

Τέσσαρά του τάγκα τάγκα,

δυό του τίγκι τίγκι

κ' ἓνα του ξεμυγιστήρι.

(Γάδαρος, πόδια, αὐτιά καὶ οὐρά).

91.

Ὁ ξερός βαστᾷ τὸν ψημένονε.

(Ἑπίτι καὶ κεραμίδια).

92.

Ἐδῶ εἶμαι καὶ κεῖ βρίσκομαι.

(Ἦχος).

93.

Ἀπάνου ἔτὸ δεντρὸ κλειδωμένο σεντούκι.

(Καρύδι).

94.

Ποιὸ εἶν' ἐκεῖνο τὸ πουλὶ ὁποῦ γεννᾷ ὡχ τὴ μύτη

ἔπῳχει φτερά καὶ δὲν πετᾷ κι' ὅπῳχει μαῦρο ἑπίτι;

Τρεῖς τὸ κρατοῦν ὄντας γεννᾷ, μ' ἀλήθεια πρῶτα πίνει

καὶ τὰ πουλάκια ὁποῦ γεννᾷ ὀπίσω τοῦ τάφινει,

καὶ τὰ πουλάκια ὁποῦ γεννᾷ ἀνθρωπινὰ μιλοῦνε.

* Ἄλλοι τᾶκοῦν ὄντας μιλοῦν κι' ἄλλοι δὲν τᾶγροικοῦνε.

(Πέννα),

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ. ΖΕΡΑΕΝΤΟΥ.

95.

Ἀπάνω ἑστῶρος, ἑστὸ βουνὶ
κάθετ' ὁμπάρμπας μ' ὁ Τζανῆς·
κτενίζει τὰ μαλλάκια του,
πέφτουν τὰ κονιδάκια του.

(Τὸ θέρισμα τοῦ σουταμιού).

96.

Ἀσπρα, μαῦρα πρόβατα
καὶ ξύλινος τσοπάνης.

(Τὰ κλήματα καὶ τὰ μαῦρα καὶ ἀσ-
πρα σταφύλια).

97.

Χιλιετρόπητη κατσάβρα
καὶ ἑτοῦ βασιλιᾶ τὴν ταύλα.

(Ὁ ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ καταστάσει
κηρὸς, ὁ πλήρης ὁπῶν ἐν αἷς τὸ
μέλι. Καλοῦσι τοῦτον οἱ χωρικοὶ με-
λὶ ὁ π η τ τ α, ὡς ἔξοχον δὲ ἔδεσμα
ἐθεωρεῖτο ἄξιον νὰ καθέξη θέσιν εἰς
τράπεζαν τῶν βασιλέων).

Σημ. Κατσάβρα λέγεται πᾶν τὸ τετρουπημένον καὶ ἐρρυτιδωμένον· οὕτω
λέγεται κατσάβρα ἡ σταφυλὴ ἡ ἡλιοκαῆς καὶ ἐτοίμη πρὸς κατασκευὴν
οἴνου.

98.

Ἀφωνος φωνὴ δὲν ἔχει
καὶ φωνὴ κρατεῖ καὶ τρέχει.

(Τουφέκι).

99.

Εἶνε ἓνα θεριὸν ποῦ τὸ πρῶτον προπατεῖ μετὰ τὰ τέσσαρα, τὸ μεσημέρι
μετὰ τὰ δύο καὶ τὸ βράδυ μετὰ τὰ τρία.

(Ὁ ἄνθρωπος).

Σημ. Τὸ ἀνιγμα τῆς Σφιγγὸς διασωθὲν παρὰ τῇ λαῶν ἀπαράλλακτον.

100.

Ἀνάμεσα 'ξέ δυὸ βουγοὶ
ἀηδόνι κελαδεῖ.

(Ἡ καμπάνα).

101.

Ἄσπρο εἶνε ὅαν ταὺγὸ
στρογγυλὸ ὅαν τὸ πιπέρι,
μὰ τὸν Ἀῖ Μπιρμπέρη
καὶ οἱ ἄρχοντες τὸ ζάρουν
καὶ ἔστην ταύλα των τὸ βάζουν.

(Μαργαριτάρη).

102.

Ὅλη ἡμέρα κρέμονται
καὶ τὸ βράδυ στέκονται.

(Οἱ μάνταλοι τῆς πόρτας).

103.

Ἐστὸ δῶμά σου, ἔστὸ δῶμά μου κρομμύδια εἶν' ἀπλωμένα.

(Ἄστρα).

104.

Ὅλη ἡμέρα ἔνε γεμάτα καὶ τὸ βράδυ ἄδεια.

(Παπούτσι).

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Μ. ΤΑΤΑΡΑΚΗΣ.

105.

(Πάρου)

Ἔχεις το, ἔχω το κι ὅλος ὁ κόσμος τῶχει,
ποιὸς ἓνα, ποιὸς δύο, ποιὸς κανένα καὶ καθόλου.

(Γονεῖς).

106.

(Πάρου).

Μαυρομούρικο δαμάλι
τὰ πρινάγια καταπίνει.

(Φοῦρνος).

107.

(Πάρου).

Χίλια μύρια τρυπητήρια
καὶ τὸν οὐρανὸ ἔανοίγα(ν).

(Ῥάπη = γρασίδι).

108.

(Πάρου).

Τὸ ντίνι ντίνι κρέμεται
τὸ ντίνι καμπανίζει
ἀλμυρὸ κι' ἀνάλατο
κι' ἂν εὐρῆς τείνε;

(Ῥεβίθι, χλωρό).

109.

Ἀμαλλος κι' ἀκόκκαλος
τρυπᾷ τὴ γῆ καὶ βγαίνει.

(Μανίτης,

110.

Ξεδιασκελόνει ὁ βαθρακὸς, καθίζ' ὁ Μαυρογένης
(Πυρεστιὰ καὶ τσουκάλι).

111.

Κουλουμπρίνα ἔχαστρωμένη
καὶ τὴ φαμελιά προσμένει.

(Τσουκάλι).

112.

Σειέται τᾶλλογο,
πέφτ' ἡ γούνα του.

(Κρισσάρα).

113.

(Θεσσαλίας).

Ἄντζι κρέμεται
κι ἄντζι μυρίζει·
μὰ τὸν αἶ Ἰδιᾶ
τῆχει μέσα ;

(Κανδήλα).

Ἐ η μ. Παίζει με τὰς λέξεις Ἰδιᾶ (ἄγ. Ἡλίας) καὶ ἐλγά (ἐλαία).

114.

Οἱ ἀρχόντοι τὸ μαζόν·
κ' οἱ φτωχοὶ τὸ πετάν'.

(Μύξα).

115.

Κουκκοσίτσαις ἤλιαζα
ἴπάνω ἔστο ἴπιτάκι μου.

(Ἀστέρια ἢ καρύδια).

116.

Ἄφ' τῇ μύτη τὴν ἀρπῶ
καὶ ἔστον τοῖχο τῇ χτυπῶ.

(Μύξα).

117.

Ὁ θεὸς μ' ὁ Κοντοθόδωρος με τὰ γενάκια κάτω.

(Πράσσο).

118.

Σαραντατρίχινος πλοκὸς καὶ νεραντζάτος κῆπος.

(Τὰ βλέφαρα καὶ τὰ μάτια).

119.

Ὅλη ἡμέρα ἄλῳνι ἄλῳνι
καὶ τὸ βράδυ ἴσιων πόρτα.

(Σκέντρα = Βουκέντρα).

120.

Ἡ μάνα μου μ' ἐγέννησε κι' ὁ φῶσφορός με τρέφει,
κι' ἂν με κτυπήσ' ἡ μάνα μου λύομαι τοῦ θανάτου.

(Ἀλάτι).

121.

(Πάρου).

Δώδεκα βούδια,
τέσσαρες παρασπαρτάδες,
ἐκατὸν πενήντα θεριστάδες
κ' ἡ χώρα ἔκαμε ὄσοδιὰ
μόνο τρία μύδια στάρι.

(Οἱ 12 ἀπόστολοι. Οἱ εὐαγγελισταί. Οἱ
150 ψαλμοί. Ἡ ἁγία Τριάς).

122.

Τὸ ρέμμα στραβὸ
καὶ τὸ νερὸ ἴσιο.

(Τοξάρι ὅπου στοιβάζουν τὸ βαμπάκι)

123.

Ψαλίδι χρυσοψάλιδο
κόβει καὶ καλὰ
κόβει καὶ κακά.

(Ἡ γλῶσσα).

124.

Ὅλη ἡμέρα φρούστ φρούστ
καὶ τὸ βράδυ ἴσιων πόρτα.

(Παπούτσι).

125.

(Χίου).

Φράγκος ἀξεβράκωτος
μὲ τὴν ἀλιμπερδίτσα του τὴν κόκκινη
γυρίζει καὶ σημαίνει τῆς καμπάναις
καὶ ἔυπνᾷ τοὺς ἴποθαμμένους.

(Πετεινός).

Σημ. Ἀλιμπερδίτσα = λόφος, λοφίον.

126.

(Χίου).

Φιλιδισένιο περιβόλι·
κελαδεῖ γλυκὸ ἀηδόνι.

(Δόντια καὶ γλῶσσα).

127.

Ἀναιθαίνει, καταθαίνει
καὶ χωρὶς νὰ τρῶ παχαίνει·
μοναχὰ στριφογυρίζει
κ' ἡ κοιλίτσα τῆς γεμίζει.

(Ὁ κλώστης).

128.

Σεινιάμενο, κουνιάμενο ἑστῶν γυναικῶν τὴν τρύπα.

(Σκουλαρίκι).

129.

Ἀπ' ἐδῶ σοῦ τὴν περνοῦνε
ἀλλεμαναριά καὶ τρέχα.

(Βελόνη βραψίματος).

Σημ. Ἀλλεμαναριά (ἀνεμαλλαριά) = φαλακρά.

130.

Μπὰμ. μπουμ. μπομπάρδαις κομμάτια· 'στὸ πανὶ κτυπᾷ, 'στὴ μύτη
καυνεύει.

(Πόρδος).

Σημ. Καυνεύει = σημαδεύει, κατευθύνεται.

131.

Τρύπα 'στὸ 'ποκάμισο,
τρύπα 'στὸ σεντόνι,
κί' ἄλλη τρύπα πάρα μέσα
βάζω τὸ μακρὺ μου μέσα.

(Χειρόμυλος).

132.

Πέντ' ἀδέλφια τὸ ἀρπάζουν
τριανταδυὸ σφυριὰ τὸ σπάζουν,
μιὰ κοπέλλα τάγκαλιάζει
'στὴν Κὼ τὸ καταβαάζει.

(Τὸ φαγὴ, τὰ δάκτυλα, τὰ 'δόντια,
ἡ γλῶσσα).

Σημ. 'Στὴν Κὼ. Λογοπαίγιον.

133.

'Ανδρας μὲ ἄνδρα κάμνει το,
γυναῖκα μ' ἄνδρα κάμνει το,
γυναῖκα μὲ γυναῖκα δὲν κάμνει το.

(Ἐξομολόγησις).

134.

'Απὸ μέσ' ἀπ' τὰ σκοτεινὰ
καταβαίνει μιὰ κυρά.
Πέντε δοῦλοι τὴν ἀρποῦνε
καὶ 'στὸν τοῖχο τὴν πετοῦνε.

(Μύξα).

135.

Πόδια ἔχει,
 χεῖρα ἔχει
 κεφαλή κι' οὐρὰ δὲν ἔχει.
 (Κάβουρας).

136.

Ἐνα γουρουνάκι ἔχω
 κι' ἀπ' τῇ μύτῃ τὸ βάνω
 κι' ἀπ' τὸν κῶλο τὸ βγάνω.
 (Βελόνα).

137.

Ἀπάνω βουνὸ
 κάτω βουνὸ
 καὶ ἔτῃ μέση φονικό.
 (Ψύλλου σκότωμα).

138.

Πέρα βουνὸ,
 πόδες βουνὸ
 καὶ ἔτῃ μέση μαῦρος κριὸς καὶ φωνάζει.
 (Τσουκάλι καὶ δύο πέτραις).

Σημ. Πόδες = ἀποδῶ, ἐντεῦθεν.

139.

Ἐνα σκουτελάκι λάδι
 οὔλο τὸν κόσμον πιάνει.
 (Ἠλιός).

140.

Ἀπ' ὄξω μαγλινὸ
 κι' ἀπὸ μέσα μαλλιαρὸ
 κι' ἀπὸ μέσα ἔτὸ μαλλὶ
 εἶνε μιὰ μπουκιὰ καλή.
 (Κάστανο).

Σημ. Μαγλινὸ = λεῖον.

141.

Ἄπάνω ἔτ' ὁ βουνὸν κάθητ' ἓνα φραγκάκι
καὶ φορεῖ καὶ καπελλάκι.

(Μάνιτας).

Δ. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

142.

Κόκορος ἀλαυρακάτος
καὶ σιδερομουςτακάτος
ἔπ' ὅλα τὰ χωριά γυρίζει
καὶ τὴ χώρα περιορίζει.

(Στατέρη).

143.

Ἀρνάκι μου ἔτ' ὁ μπερμπέλο
τρώει ξύλο ὁφθαλμῶν,
πίνει νερὸ ψοφάει.

(Φωτιά).

144.

Δακτυλίδι πῆλινο,
πῆλινο ξεπῆλινο,
πέφτει, δὲ ραίζεται.

(Ῥεῖδι).

145.

Ἀπ' ἐπάνω ὅταν τηγάνι,
ἀπὸ κάτω ὅταν βαμπάκι,
κι' ἀπ' ὀπίσω ὅταν ψαλίδι.

(Χελιδόνι).

146.

Ἄντζι μίντζι κρέμεται
καρδιά μου τσιγαρίζεται.
(Κεράσι).

147.

Ῥίχνω τὴν τζωμανίκα μου,
μαυρίζει ὁ κάμπος.
(Ἐλθαίς).

148.

Ἀνάμεσα ἔς δυὸ βουνά
ῥφειδι κωλοσέρνεται.
(Ποτάμι).

149.

Σανίδι παλαιοσάνιδο μέσ' ἔτὸ νερὸ μουσκεύει.
(Γλῶσσα).

150.

Βέρβερι τζ' ἀναίβαινε
τζ' ἀναίβαινε καταίβαινε,
(Σίκλος).

151.

Κομμάτι γαλατόπηττα
πάει ἔτην πόλι κ' ἔρχεται.
(Γράμμα).

152.

Ἕνα κουτὶ κουτόπουλο
γιομάτο βούχα κόκκινα.
(Ῥεῖδι).

Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

153.

Γύρω γύρω κάγκελα
καὶ μέσα ὁ φράγκος παίζει.

(Γλῶσσα).

154.

Κλειδώνω τὸ ὀπιτάκι μου καὶ ροῦχ' ἀφίνω ἀπ' ὄζω.

(Βλεφαρίδες).

155.

Ἀπὸ τὸ ἓνα βουνὸ ἑτάλλο
δεκαπέντε μίλλια δρόμο
τὴν κιὰρά μου γνώρισα.

(Φωτιά).

156.

Ἄσπρο εἶνε, τυρὶ δὲν εἶνε
ξυλορράπανο δὲν εἶνε.
Τοῦρκοι καὶ Ῥωμηοὶ τὸ ἔχουν,
ἔτὸ τραπέζι δὲν το βάζουν.

(Σαπούνι).

157.

Θαῦμα εἶδα,
— θαῦμα δὲν ἦτανε —
σαμάρι εἶχε,
— γάδαρος δὲν ἦτανε —
κέρατα εἶχε
— βῶδι δὲν ἦτανε. —

(Σάλιαγκας).

158.

Ἐδῶ τὸ ῥμπήγω,
ἐκεῖ τὸ βρίσκω.

(Βερόνι).

159.

Ἄλμυρὸ κι' ἀνάλατο
ῥςτὸ κλωνάρι κρέμεται.

(Ῥοβίθι).

160.

Ἄσπρο εἶνε ῥσάν αὐγὸ
— αὐγὸ δὲν εἶνε —
πράσινα εἶν' τὰ φύλλα του
— δένδρο δὲν εἶνε —
οἱ ἄρχοντες τὸ ἔχουν
ῥςτὸ τραπέζι τὸ βγάζουν.

(Γογγύλι).

161.

Ἐνα πρᾶμμα πραγματάκι
ἔχει ἀγκάλια κ' ἀγκυλώνει
καὶ φουσᾷ το καὶ φουσκώνει.

(Τραντάφυλλο).

162.

(Λέρου).

Μακρὺς μακρὺς καλόγερος καὶ κατορεῖ τᾶττζά του.

(Λῦκλα = ὑδρορρόη).

163.

Βασιλοπούλα 'πρόβαλεν
 ἀπὸ 'ψηλὸ παλάτι·
 πέντε τὴν ἀρποῦν,
 κάτω τὴ σκορποῦν:

(Μύξα).

164.

Μαυρομούρικο μουλάρι
 κι' ὅλο αἷμα καὶ τομάρι.

(Ψύλλος).

165.

'Ἐχιονίσαν τὰ βουνά,
 ἔκοντήναν τὰ μακρυά,
 καὶ τὰ δυὸ ἐγίναν τρία,
 καὶ οἱ μῦλοι δὲν ἀλέθουν πλειά.

(Γέρος, τρίχες κεφαλιοῦ, 'μάτια, πό-
 δια, 'δόντια).

166.

Ἔχει μαῦρο σάκκο, κόκκινο 'πουκάμισο κι' ἄσπρη σάρκα.

(Κάστανο).

167.

Ἐνα κόκκινο πουλαράκι
 ὅπου κι' ἂν κυλισθῇ
 χορταράκι
 ποτὲ δὲ θά 'βγῇ.

(Φωτιά).

168.

Ἔχω ἴνα καλογεράκι
καὶ φορεῖ καὶ καπελλάκι.

(Καρφί).

169.

Τρώγω τὰ παιδιὰ μου ἴαν πεινώ,
ξερνῶ καὶ πίνω ἴαν διψῶ.

(Ψάρι).

170.

Μὲ τὰ κυνήγια πάντα ζῶ,
ἴτους λόγγους δὲν πηγαίνω,
ψαῖς δὲν εἶμαι
δίκτυα καὶ πλέκω καὶ τὰ σταίνω.

Μὲ τοὺς φτωχοὺς εὐρίσκομαι,
φτώχεια δὲν ἔχω,
καὶ μὲ μικρὰ φτωχόπουλα
γεομίζω τὴν κοιλιά μου.

(Ἀράχνη).

171.

Οὐρανὸς χάλκωμα, γῆ ἴσια, γατιοῦ ποδᾶρι, ἴφειδιοῦ
κεφάλι.

(Χελώνη).

172.

Ἰστὰ κεραμίδια μας ἀπάνω εἶνε ἓνας ἀράπης, καὶ
βαστᾷ καὶ μιὰ τοιμποῦκα καὶ φουμάρει.

(Καπνοδόχος).

173.

Ν' ανάψουνε τὰ πόδια σου
 νὰ καῇ ἡ κορφή σου·
 μὰ τὸ στραμπούλισμα τοῦ λαιμοῦ σου,
 δὲν εἶν' αὐτὸ 'πεῦ βάνει ὁ νοῦς σου.

(Φοῦρνος πυρωμένος).

ΘΕΜΙΣΤΟΚΑΗΣ ΜΗΡΤΣΟΣ.

174.

Τὸ 'φείδι τρώει τῇ θάλασσα κ' ἡ θάλασσα τὸ 'φείδι
 καὶ 'ς τοῦ 'φειδιοῦ τὴν κεφαλὴ καράβι ἀρμενίζει.

(Τὸ λυχνάρι, τὸ φυτίλι, τὸ λάδι καὶ
 τὸ φῶς).

175.

Κούφιος ἔλατος
 γιγμάτος δρόσο.

(Τὸ βαρέλι).

176.

Οὔλη μέρα σούρα σούρα
 καὶ τὸ βράδυ πεταχτούρα.

(Τὸ παπούτσι).

177.

Μιὰ 'κλησίτσα θολωτὴ
 ἕνας στύλος τὴν κρατεῖ.

(Ἡ ὀμπρέλλα).

178.

Πέντε δέκα κουβαλοῦνε,
δεκοχτὼ σφυρολογοῦνε
κ' ἡ κυρὰ Μαριὰν σαρώνει
ἄνω κάρι κάτω κάρι
ζερβενο ζερβενοκάρι.

(Τὰ δάκτυλα, τὰ δόντια, ἡ γλῶσσα
καὶ ὁ κῶλος).

179.

Τὸ μαλλὶ μαλλὶ πλακόνει
καὶ τὴν τρύπα θεραπεύει.

(Τὸ μάτι).

180.

Ἡ θειά μου ἡ Νικολάκαινα μὲ τ'άντερο 'στὸν κῶλο.

(Ἡ καμπάνα. — Ἡ βελόνα μὲ τὴν
κλωστή).

181.

Εἶν' ἓνα πραγματάκι
'ποῦ 'πάει 'πάει
καὶ τηράει.

(Πέταλο).

182.

Ἄπ' ὅξ' ἄπ' τὸ 'σπιτάκι μας συμπεθεριὸ περνάει.
(Μερμήγκια).

183.

Χίλιοι μίλιοι καλογέροι
'ς ἓνα ξύλ' ἀκουμπημένοι.
(Ἀραβοσίτι)

184.

Τάντζι τάντζι κρέμεται κρό ετνέΠ
κι' αν πέση δὲ γιατρεύεται. (ότχκεδ)

(Κανδήλι).

ΔΗΜ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

185.

Τσούκλου 'δῶ, τσούκλου 'κεῖ, τσούκλου 'ζτάποκρέδδατο.
(Σάρωμα).

186.

'Εχω 'να πρᾶμμα στρογγυλὸ καὶ τὰ παιδιὰ του εἶν' ἄσπρα.
(Κουκκουναριά).

187.

'Εχω ἓνα πρᾶμμα 'ποῦ κάτου πάει γελῶντας καὶ ἀπάνου ἀναιθαί-
νει κλαίοντας.

(Σίκλος).

188.

Βασιλέας δὲν εἶμαι,
κορώνα φορῶ,
ῥωλοῖ δὲν ἔχω,
ταῖς ὥραις μετρῶ.

(Κόκορος).

189.

'Απὸ ἄσπρη πέτρα ἐβγῆκε ἓνας ἄνθρωπος ὁποῦ δὲν ἦτανε ἄνθρωπος,
'φοροῦσε 'πουκάμισο 'ποῦ δέν το ῥάψανε χέρια
κι' ἀπάνω 'ςτὸ κεφάλι του πύργος θεμελιωμένος.

(Κόκορος).

190.

Τὸ τυρὶ τὸ τυροτῆρι
ὅλ' οἱ ἄρχοντες τὸ ζηλεύουν
καὶ 'στὸ τραπέζι δέν το βάζουν.
(Σαπούνι).

191.

Ἔχω τέσσεραις ἀδελφάδες
δυὸ μικραῖς καὶ δυὸ μεγάλαις
ἡ μεγάλαις κυνηγοῦν ταῖς μικραῖς
καὶ ποτὲ δέν ταῖς πιάνουν.
(Ἄμαξα).

192.

Πηγαίνω 'στὴν ἐκκλησιὰ,
κλειδώνω τὸ 'σπίτι μου,
γυρῶ 'στὸ 'σπίτι μου
καὶ κλέφτη 'βρίσκω μέσα.
(Ἥλιος).

193.

Ἔχω ἓνα πραγματάκι 'ποῦ ὅλα τὰ παράθυρα κι' ἂν κλείσω 'μπαίνει
μέσα.
(Ἥλιος).

194.

Ἔνα ταψάκι βούτυρο οὔλο τὸν κόσμο ἀλείβει.
(Ἥλιος).

195.

Ἔχω ἓνα πᾶμμα 'ποῦ 'πάει ὀμπρὸς ὀπίσω καὶ τὸν κόσμο συνάζει.
(Καμπάνα).

196.

(Ζαχύνθου).

Γουρούνα κουτσοκέφαλή
τούς κάμπους τρέχει σκούζοντας.

(Καμπάνα).

197.

Πύργος ὕψηλός,
τὸν κλέφτη δεμένο·
τὰ παιδάκια του κράζει
ἔστο ὅπιτι νὰ πάνε.

(Καμπαναριὸ καὶ καμπάνα).

198.

Ἔχω ἓναν ἀφέντη ποῦ ὅλα τὰ κατατόπια τοῦ ὅπιτιοῦ τὰ ἔξει.

(Ποντικός).

199.

Ποῦ εἶν' ἐκεῖνο τὸ πρᾶμμα
ποῦ ἔμπαίνει ἔξ' ἐκάθε πρᾶμμα ;

("Ονομα).

200.

Πρᾶμμα πρᾶμμα πραγματέλι
κι' ὅπου κι' ἂν το βάλῃς ἔμπαίνει.

("Ονομα).

201.

Ἔχω ἓνα βαρελάκι
πῶχει δυὸ λογιῶν κρασάκι.

(Αὐγὸ).

202.

Ἐχω ἓνα πρᾶμμα 'ποῦ ἀπάνου εἶνε ἄσπρο καὶ 'στὴ μέση κίτρινο.

(Αὐγὸ).

203.

Τούτ' ἡ ῥάχη, 'κεὶν' ἡ ῥάχη
μπούτσικο τραγὶ βελάχει.

(Τσεκούρι).

204.

Ἐχω ἓνα πρᾶμμα πραιμματάκι
καὶ 'στους λόγγους τρέχει καὶ φωνάζει.

(Τσεκούρι).

205.

Κούφις κάλαμος τὸν ἀντρειωμένο ῥίχτει.

(Τουφέκι).

206.

Κούφις ἔλατος 'ποῦ τρώει τοὺς ἀντρειωμένους.

(Τουφέκι).

207.

Γουρουίτσα 'γκαστρωμένη
ραμελιά τὴν 'πιτυχαίνει.

(Φοῦρνος).

208.

Ὅ τι εὖρη κατατρώει
καὶ ἂν πιῇ νερὸ ψοφᾷ.

(Φωτιά).

209.

...ονιστίν πρὸς ἑστὸν ἱερὸν (Καλύμνου). ...καμῆσαι καὶ ὠχῆν

Εἰς τὸ Ἄργος, ἔς τὸ Λιβάδι

εἶνε θηρίο κόκκινο

τρώει πέτραις, τρώει ξύλα,

πίνει νερὸν, ψοφᾷ.

(Φωτιά).

210.

Εἶνε ἓνα πρᾶμμα 'ποῦ στέκεται, τρώει καὶ φεύγει μαζί.

(Φωτιά).

211.

Κόκκινο ἄλογο, μαῦρος καθαλάρης.

(Φωτιά καὶ τσουκάλι).

212.

Ὁ γυῖος μ' ὁ Κοντοθόδωρος καταύλακα κοιμάται.

(Κολοκύθι).

213.

(Κύπρου)

Ἡ ὄρνιθα μου ἡ κουτσουνόρα

περνᾷ τοὺς τοίχους καὶ γεννᾷ.

(Κολοκύθι).

214.

Ἀνάμεσα ἔς δύο βουνά

πέρδικος σφάζεται.

(Ψεῖρα).

215.

Ἀνάμεσα ἔς δύο βουνά

κόρη σφάζεται.

(Ψεῖρα).

216.

Ἐκ δὲ δύο παράθυρα
ἢ κάτισχνη βγαίνει.
Πέντε τὴν πιάνουνε,
ἔσὸν τοῖχο τὴν πετοῦνε.

(Μύξα).

217.

(Κύπρου).

Ἄσπρη κόρη ἔσὸ τρυπῇ,
δυό εἰν' ποῦ τὴν εἶδανε,
πέντε τὴν ἀρπάξανε.

(Μύξα).

218.

Μία κυρὰ κατέβαινε ἀπὸ ὕψηλὸ παλάτι,
καὶ πέντε τὴν ἀρπάξανε,
ἔσὸν τοῖχο τὴν πετάξανε.

(Μύξα).

219.

Ποιό 'νε ποῦ οἱ φτωχοὶ πετᾶνε
καὶ οἱ πλούσιοι τὸ φυλᾶνε;

(Μύξα).

220.

Δύο ἀδελφια μάλλοναν
κι' ἕνα βρυνὸ τὰ ἔξεχώρισε.

(Μάτια καὶ μύτη).

221.

Κρεάτινο σου(β)λὶ καὶ σιδερένιο κρέας.

(Δακτυλίδι).

222.

"Αψυχος ψυχὴ δὲν ἔχει
καὶ ψυχὴ τοῦ βάζω κ' ἔχει.
(Δύχνος).

223.

Τὸ σκυλί μου τὸ μακρὸν
'παίρνω το ἀπ' τὴν οὐρῇ,
κι' ὅπου θέλω 'παίρνω το
κι' ὅπου θέλω φέρνω το.
(Δύχνος).

224.

Τὸ 'φειδι πίνει τὸ νερὸ καὶ τὸ νερὸ τὸ 'φειδι.
(Δύχνος).

225.

Κολοκύθι ἐπτάτρουπο
κάθε τρύπα κι' ὄνομα.
(Κεφάλι).

226.

"Εχω ἓνα κουτί
κ' ἔχω μέσα κάτι τι
ἀν μου φύγ' τὸ κάτι τι
τί τὸ θέλω τὸ κουτί;
(Κεφάλι).

227.

Σιλιγουλιὰ τὴ λέγουσι
κι' ἀπ' τὴν ἡρὰ τὴ δένουσι.
(Βελόνα).

228.

Ἔχω ἓνα πρᾶμμα 'ποῦ στολίζει ὅλο τὸν κόσμον, στολίζει καὶ τὸν βασιλιᾶ.

(Βελόνι).

229.

Νεραντζούλα φουντωτὴ
ἓνας στύλος τὴν κρατεῖ.

(Μανιτάρι).

230.

Μακρὺς μακρὺς καλόγερος καὶ τρύπα μέσ' ἐτὴ μέση
μὲ τὸ καπέλλο 'ποῦ φορεῖ τὰ γένεια του θὰ κάψῃ.

(Τσιμποῦκι).

231.

Τέντα τέντα τεντωτὴ
κι' ἀργυροκαληγωτὴ.

(Οὐρανός).

232.

Ντίλι ντίλι κρέμεται,
ντίλι κοπανίζεται,
ρόδοκοκκινίζεται,
πέφτει, δὲν τσακίζεται.

(Κεράσι).

233.

Μακρὺ 'σάν ἄντερο
πλατὺ 'σάν κιόσκι.

(Πηγάδι).

234.

Μαγαζιάτης ὁ μπεζεριέκης
 ἔστην πόλι ᾗ πάει,
 τὴν κρίσι κάνει,
 τὴν τρίχα σκίζει,
 ᾗ πίσω γυρίζει.

(Καντάρι).

235.

Ἄγγελος ἀκράτος
 ᾗ νυχοποδαράτος
 περπατεῖ καὶ κρίνει
 τὴ δικαιοσύνη.

(Καντάρι).

236.

Ἄετὸς (νυχάτος)
 ᾗ νυχοποδαράτος
 στέκεται καὶ κρίνει
 τὴ δικαιοσύνη.

(Καντάρι).

237.

Κόκορας ὁ σκαλτσουνάτος
 καὶ σιδερομουςτακάτος
 περπατεῖ καὶ λέει
 τὴ δικαιοσύνη.

(Καντάρι).

238.

Χίλιαι μύριαι καλογρηαὶ ἔῃνα χορὸ χορεύουνε.
 (Σταλαματιαὶς τῆς βροχῆς).

239.

Χίλιοι μύριοι καλογέροι
 ἔῃνα ῥέμμα κατοUROῦνε.
 (Βροχή).

240.

Ἐνα δεμάτι θυμαράκι
ἔνα γκρεμνὸ κρέμεται.

(Γένεια).

241.

Ἐνα μέρος ἴπῃσινα,
μέγα θάμν' ἀπάντησα
βώϊδι τρώει, λύκος δὲν εἶνε,
λαγῷ τρώει, σκύλος δὲν εἶνε,
ποντικούς τρώει, γάτα δὲν εἶνε.

(Νυφίτσα).

242.

Ἐχω ἓνα πρᾶμμα παραμπατάκι, περπατεῖ περπατεῖ κι' ὄλο ψαλίδι
κάνει ἔτο δρόμο του.

(Πρόβατο).

243.

Ἄψυχος ψυχὴ δὲν ἔχει
καὶ ψυχαῖς παίρνει καὶ φεύγει.

(Καράδι).

244.

(Κεφαλληνίας).

Ἐτὸν Ἐλιό, ἔτὸν Κατελιό
κρέμεται χρυσὸς αἰτὸς
μὲ τὴν ἄλυσσιν δεμένος
καὶ μὲ τὴ φωτιά ἀναμμένος.

(Κανδήλι).

245.

(Κεφαλληνίας).

Ἡ θειά μου ἡ καλόγρηα
εἰς τοὺς ἀνέμους νέμεται
᾿σταῖς ἐκκλησιαῖς κοιμᾶται
καὶ τᾶγιά της κόκκαλα
τὰ κοκκαλοῦν οἱ χοῖροι.

('Εληά).

246.

Μάνα καὶ θυγατέρα ἓνα ὄνομα
ἡ μάνα γεννᾷ καὶ ἡ θυγατέρ' ἀρμέγεται.

('Εληά).

247.

Ὅλη μέρα τυλιγμένα
καὶ τὸ βράδυ ἔξαπλωμένα.

(Στρώματα).

248.

Ἄσπρο ἄσπρο ὅαν τυρὶ
— τυρὶ δὲν εἶνε —
καὶ δενδροκλονίζεται
— δενδρὶ δὲν εἶνε —
᾿στὰ λιβάδια βόσκεται
— κι' ἄρνι δὲν εἶνε. —

('Ρεπάνι).

249.

Χαμηλοπετσένιος οὐρανὸς
χαμηλὰ χαμηλὰ χιονίζει.

(Κλισσάρα).

250.

Στρογγυλὸς στρογγυλὸς καλόγερος
παλούκια φορτωμένος.

(Ἀχινός).

251.

Ἕνα πρᾶμμα πραιματάκι
καὶ ἔτην ἄκρη ἀγκαθάκι.

(Σταφίδα).

252.

Ἀπὸ τῇ γῇ ἐπλάσθηκα
καὶ ἔτῃ γῇ ἐθάφτηκα,
τὰ κόκκαλά μου δὲ εὗρέθη
ἄνθρωπος νὰ τα θάψῃ.

(Στάμνα).

253.

Μαρούλλι σαραντάφυλλο, σαράντα φύλλα νάχη
καὶ μέσα ἔτην καρδίτσα του ἄλλο μαρούλλι νάχη.

(Ἡ μεγάλη Σαρακοστή).

254.

Μαρούλλι πενηντάφυλλο
ἑφτάκαρδο
καὶ μέσα ἔταις ἑφτά καρδιαῖς
κόκκινο τριαντήφυλλο.

(Ἡ μεγάλη Σαρακοστή).

255.

(Βωλησσοῦ). γγγοητξ

Νειὺς κερατᾶς
χωρὶς κέρατα
μισοκερίτης
μὲ τὰ κέρατα.

(Φεγγάρι).

256.

(Σκοπέλου).

Κοφίνι παληοκόφινον σεντεῖμεντὲ γιομάτο,
κι' ἂν λείψῃ ὁ σεντεῖμεντὲς ἄλλοι ἔτσον κοφινάτο.

(Σῶμα καὶ ψυχή).

257.

Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τῇ γῇ
τοῦ πατέρα σου τὸ κεφάλι.

(Δάχανο).

258.

Δώδεκα καλογεράκια
κυνηγιῶνται κυνηγιῶνται
καὶ ποτὲ δὲν πιάνονται.

('Ανεμόμυλος).

259.

Δακτυλίδι πυργωτὸ,
πυργωτὸ καμαρωτὸ
ἀπὸ τὸν πύργο ἔπεσε
καὶ πάλι δὲν ἐρράϊσε.

(Χαρτί).

260.

Πέντε δέκα κουβαλοῦνε,
ἄσπραις μύγαις τὰ ζουλοῦνε,
καὶ ἡ σκούπα τὰ σκουπίζει,
τὸ κανάλι καταιδάζει
καὶ 'στ' ἀμπάρι τὰ στοιβάζει.

(Φαί).

261.

Ἐπῆγαν οἱ κλέφταις τὴν πόλι νὰ πατήσου·
ἡ πόλι ἔφυγε, τοὺς κλέφταις τοὺς πιεάσαν.
(Ψάρι, θάλασσα καὶ δίκτυα).

262.

Ἄσπαρτο κι' ἀρύτευτο
'ς τὸν κόσμον πολυγύρευτο.
(Ἀλάτι).

263.

Εἶν' ἓνα πρᾶμμα 'ποῦ ὅλο 'μπαίνει μέσα καὶ ἡ οὐρά του μένει ὄξω.
(Κουτάλι).

264.

(Κύπρου).
Ἀχτυπῶ γύρω καὶ βάλλω το,
φέρω βόλτα καὶ 'βγάλλω το
καὶ τρέχουν τὰ ρουθούνια του.
(Κουτάλα).

265.

Πρᾶμμα πραιματέλι
ὅλο 'μπρὸς 'πάει
κι' ὀπίσω δὲν κυττάζει.
(Ποταμὸς ἢ ὅδι).

266.

Ὁ γυιός μου ὁ Κοντοθόδωρος
 πολλά ζωνάρια ζώνεται,
 ζώνεται ἔξζώνεται
 καὶ ἔξζωμούς δὲν ἔχει.
 (Βαρέλι).

267.

Σφάζω τὴν αἰγά μου,
 τρώγω τὴν αἰγά μου,
 κι' ἀπὸ τῆς αἰγας τὸ μὲρι
 κάνω τὴν αἰγά μου γερή.
 (Σκρόδο).

Σημ. Πρὸς. Κυπριακῶν Σακελλαρίου τόμ. γ', σελ. 133.

268.

Πράμμα πρᾶμματέλι
 πιθαμὴ καὶ κομματέλι,
 ἄλλος τῶχει μαθημένο
 κι' ἄλλος ἀμάθητο.
 (Κονδυλοφόρος).

269.

Τὸ 'φείδι πίν' τῇ θάλασσα κ' ἡ θάλασσα τὸ 'φείδι
 καὶ 'ς τοῦ 'φειδιοῦ τὴν κεφαλὴ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει.
 (Φιτύλλι).

270.

Τὸ 'φείδι πίν' τῇ θάλασσα κ' ἡ θάλασσα τὸ 'φείδι
 καὶ 'ς τοῦ 'φειδιοῦ τὸ κέρατο φεγγάρι φεγγαρίζει.
 (Φιτύλλι).

271.

Πράσινο παλάτι,
κόκκινα λουλούδια
καὶ μαῦροι καλογέροι
κάθονται μέσα.

(Καρπούζι).

272.

Δάσκαλέ μου ἀγαθὲ,
ἓνα θᾶμμ' ἀπάντησα.
Εἶχε πέντε κεφαλαίς,
τέσσεραῖς ἀναπνοαῖς
κ' ἑκατὸ παντῶνυχᾶ.

(Λεῖψανο).

273.

Δάσκαλέ μου ἀγαθὲ,
ἀγαθὲ ἔτ᾽ ἀγαθὰ,
πονηρὲ ἔτ᾽ ἀπονηρὰ,
ἔτὸ δρόμο 'ποῦ ἐπήγαινα
μέγα θηριὸ ἀπάντησα.
Εἶχε πέντε κεφαλαίς,
τέσσεραῖς ἀναπνοαῖς.

(Λεῖψανο).

274.

Μέγα θᾶμμ' ἀπάντησα.
Εἶχε πέντε κεφαλαίς,
τέσσεραῖς ἀναπνοαῖς,
χέρια πόδια εἴκοσι
καὶ δάχτυλα ἑκατό.

(Λεῖψανο).

275.

Ὅποιος τὴν κάνει τὴν κάνει γιὰ πούλημα, ἐκεῖος 'πού τὴν ἀγοράζει
δὲν τὴ μεταχειρίζεται κι' ἐκεῖος 'πού τὴ μεταχειρίζεται δὲν τὴ
βλέπει.

(Κάσσα τοῦ νεκροῦ).

276.

Χίλια μύρια τρυπητήρια
τὸν ἀνήφορο κυττᾶνε
καὶ τὰ ἄστρα τὰ μετράνε.

(Ἄχυρα κομμένα).

277.

Χίλια μύρια τρυπητήρια
τᾶστρα τούρανοῦ θωροῦσι.

(Ἄχυρα κομμένα).

278.

Τεσσαράγκωνη πορτούλα
'μπρὸς φωτεινὴ
'πίσω σκοτεινὴ.
Σκύφτω γιὰ νὰ ἰδῶ
καὶ τὸν ἴσκιό μου θωρῶ.

(Καθρέφτης).

279.

(Ζακύνθου)

Ἐχρινίσαν τὰ βουνά,
οἱ μύλοι δὲν ἀλέθουν πλειά,
τὰ δυὸ 'γενῆκαν τρία.

(Ὁ γέρω).

280.

Γυαλίζω γυαλίζω ὅσα γυαλί,
πέφτω κάτω, δὲ βατίζομαι.
(Νερό).

281.

Μακρὺς μακρὺς καλόγερος καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει.
(Καπνός).

282.

Ἄψυχο ψυχὴ δὲν ἔχει
καὶ ἔσθ' οὐρανὸ πηγαίνει.
(Καπνός).

283.

Σίδερο στραβοδεμένο
ἔστην ἀνέμη τυλιμμένο,
τὸ φωμάκι του τοῦ δίνει
τὸ κυνηγί του νὰ φέρη.
(Ἀγκύστρι).

284.

Πουλὶ πετούμενο μὲ ἑξή πόδια.
(Μύγα).

285.

Μαῦρο ἄλογο ἔς κάμπον ἄσπρο τρέχει.
Τρεῖς τὸ κρατοῦν
δυὸ τὸ θωροῦν.
(Πέννα, χαρτί, δάχτυλα, ὄμματα).

286.

Τρεῖς τὴν κρατοῦν ὄντας γεννᾷ
μαῦρα τὰ κάνει τὰ πουλιά.
Ἵς οὖλον τὸν κόσμον πάνε.

(Πέννα).

287.

Ἀνοιγοκλείνει ὁ μαλλιαρὸς καὶ ἔβγαίνει ὁ ἀσπροχιονάτος.
(Τουλούμι τυριοῦ).

288.

Βαγένι δωδεκάσφηνον
πᾶσα σφήνα κι' ὄνομα.
(Ὁ χρόνος).

289.

Μιά καλὴ νοικοκυρίτσα
χῶς(ι)ς ἀλεύρι φκιάνει πηττίτσα.
(Μέλισσα).

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

290.

Τὴν ἡμέρα χάρτει χάρτει
καὶ τὴ νύχτα χάσκει, χάσκει.
(Παπούτσι).

291.

Ἄντερο ντουφέκι, ἄνεμο μπαρούτι
νὰ κτυπᾷ ἔτῃ φτέρνα, νὰ βαρῇ ἔτῃ μύτη.
(Πορδὴ).

292.

Ἐνα σπήλαιον γεμάτ' ἀπὸ ἄσπρα ἄλογα·

(Τὸ στόμα καὶ τὰ ὀδόντια).

293.

Ἐνας κοντοκαλόγερος τὰ ῥάφια καταβάζει.

(Κτένια καὶ ψείραις).

294.

Τάπιστομα, τάνασκελα, τὰ δυὸ τάγκαλιασμένα.

(Τὰ κεραμίδια).

295.

Μακρὺ ὅσον ἄντερο,

στρογγυλὸ ὅσον κόσκινο.

(Πηγάδι).

296.

Καρακάξα μαδημένη

καὶ ῥτὸν τράφο πεταμένη.

(Τσίπουρα).

297.

Μία κυρὰ κατέβαινε

ἀπὸ μέγα σπήλαιον·

πέντε τὴν ἀρπάξανε,

ῥτὸν τοῖχον τὴν πετάξανε.

(Μύξα).

298.

Φεύγει, τρέχει, πάει, πάει

καὶ ῥίπῳ δὲν κυττάει.

(Ποταμός).

299.

Μαῦρο λαίμαργο δαμάλι

καταπίνει τὸ πουρνάρι.

(Φοῦρνος).

300.

Καρακάξα μακρονούρα πάει 'στὸν κάμπο σκούζοντας.

(Τουφέκι).

301.

Ἐνα γαῖδουράκι σαμάρι ἔχει καὶ τριχιά δὲν ἔχει.

(Σάβλαγκας).

302.

Μέσ' 'στὴ γῇ τὸ μοναστήρι

κ' ἔχει πλῆθος καλογέρους.

(Μερμηγκιά).

303.

Κόκκινο, χραζούμενο, τρώει καὶ δὲ χορταίνει.

(Φωτιά).

Σημ. Χ ρ α ζ ο ύ μ ε ν ο ν = χ ρ ε ι α ζ ό μ ε ν ο ν, ἀναγκαῖον.

Δ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ.

304.

Τάπικουπα, τάνάσκελα καὶ τὸ τζουλί του στάζει.

(Κεραμίδα).

305.

Σγούμπος κι' ἀπανόσγουμπος τρυπάει τὴ γῇ καὶ 'βγαίνει.

(Βράχλον).

306.

Ὅλη ἡμέρα τρώει τσιτσί
καὶ τὸ βράδυ στέκει ὀρθή.
(Βουκέντρα).

307.

Ὅλη ἡμέρα ἴσ' αὖ γουρούνα
καὶ τὸ βράδυ ἴσ' ἀν καθρέφτης.
(Γυνὴ τοῦ ἀρότρου).

308.

Εἶχα μιά βροτομηλιά
κ' ἔκανε βροτόμηλα,
τὴν ἡμέρα τᾶχανε
καὶ τὸ βράδυ τὰ ἔρισκε.
(Οὐρανὸς καὶ ἄστρα).

309.

Εἶχα μιὰν ἀδερφή ἡψηλὴ κ' ἡγγιζε ἔσ' τὸν οὐρανόν.
(Καπνός).

310.

Περγουλιὰ περιπλεμμένη
μὲ τὰ σίδερα πλεμμένη,
ἀναιθαίνει καταθαίνει
καὶ κανέναν δὲν τη φταίνει.
(Ἡλιος;

311.

Ἀναιθαίν' ἡ κόρη,
καταθαίνει ἡ κόρη
μὲ τὴν κοιλιά πρισμένη.
(Κανά;

312.

Ἄμалλος μαλλὶ δὲν ἔχει,
πάλε τῇ φωνῇ τὴν ἔχει.

(Τουφέκι).

Γ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ.

313.

Τάρνάκι μου ἔστην πάσκακα, ἔστην πάσκακ' ἀναιθαίνει
κι' ἂν βῆ χορτὰρι ἀναζῇ κι' ἂν βρῇ νερὸ πεθαίνει.

(Φωτιά).

314.

Γοῦρνά μου πελεκητῇ
καὶ μεγάλη καὶ χυτῇ
μὲ τὰ μαῦρα ἴφάρια μέσα
καὶ μὲ τὸ κρυὸ νερό.

(Καρπούζι).

315.

Ἡ σκρόφα μας ἡ λούγκρα μας, ἡ λούγκροφαγωμένη
ὅλον τὸν κόσμον ἔφαγε κι' ἀκόμα δὲ χορταίνει.

(Χάρος ἢ μύλος).

316.

Ἕνας ῥήγας Κρητικὸς
ῥμορφος καὶ διαλεκτὸς
καὶ ἔστὰ περιβόλια ζάρει
κι' ὅλη ἡμέρα σουλατσάρει
καὶ ἔστῃς ἐκκλησιαῖς πηγαίνει
καὶ σχωρονᾷ τὸ ἀποθαμμένον.

(Ρῶδι).

317.

Ἐνα δέντρο ἔχει τὰ ῥμισὰ φύλλα μαῦρα καὶ τὰ ῥμισὰ ἄσπρα.
(Χρόνος).

318.

Ῥαναιβαίνει καταβαίνει,
τὰ βρακιά του λεῖ καὶ δένει.
(Καντήλι).

319.

Κάτω τήνε βάνω
κί' ὅ τι θέλω τήνε κάνω.
(Σκάφη).

320.

Δάσκαλέ μου ἀγαθὲ
ἔδειρές με κ' ἔφυγα.
Ῥτὴ στράτα Ῥοῦ ἐπήγαινα
θηρίο μὲ ἀπάντησε.
Εἶχε πέντε κεφαλαῖς,
τέσσεραις ἀναπνοαῖς,
χέρια πόδια εἴκοσι
καὶ δάχτυλα ἑκατό.
Ῥν το εὔρης δεῖρέ με
καὶ πάλι Ῥαναδειρέ με.
(Λεῖψανο).

321.

Ῥαναιβαίν' ἡ πιπιτσού,
καταβαίν' ἡ πιπιτσού,
καὶ χαρὰ Ῥτὴν πιπιτσού
πῶς ἀναιβοκαταβαίνει.
(Τυλιγάδι).

322.

Ἀντίπερα ἔσθ' ὃν ποταμὸν
 στέκ' ἢ θειά μ' ἢ κλατσαροῦ,
 καὶ κτυπᾷ τὰ κλάτσαρά της
 καὶ μαζώνει τὰ παιδιὰ της.

(Κῶσσα).

323.

Καράβι χιλιοτρύπητο παίρνει νερὸ καὶ φεύγει.
 (Σφουγγάρι).

324.

Κόκκορος μονοφραγκάτος
 ὅσ' ἀνοίγῃ τὰ φτερά του
 δὲν ζυγόν' κανεῖς κοντά του.

('Ανεμόμυλος).

325.

Εἶνε δυὸ παραθυράκια
 καὶ κρεμιῶνται δυὸ κοριτσάκια.

(Μύτη, μύξα).

326.

Κουμουλίτσα φορτωμένη
 ἔσ' τὴ σπηλίτσα πᾶ' καὶ μπαίνει.

(Χουλιάρι).

ΕΛΕΓΘ. Ρ. ΡΑΦΑΗΛ.

327.

Τρακόσιοι ἐξήντα γερανοὶ, τριάντα περιστέρια
 ἔς' ὀδώδεκα φωλιαῖς γεννοῦν καὶ ἔς' ἓν αὐγὸ κλωσσάζουν.

(Χρόνος).

328.

Ἕνας ἔμπροστά σκάφτει,
τέσσεροι τὸν κρατοῦνε
κι' ἓνας ὅξ' ὀπίσ' ὀρχιέται.
(Χοῖρος, μούρη, πίδα. οὐρά).

329.

Χίλιαι μύριοι ἔς μιά λίμνη
κάθονται, δὲν πνίγονται
καὶ ἡ λίμν' εἶνε ἔς πύργο,
καὶ ὁ πύργος κίτρινος.
(Πεπόνι).

330.

Ἀπὸ κούρβουλο νερὸ,
κι' ἀπὸ κῶλο ὀπωρικὸ,
καὶ ἀπὸ τῇ γῇ βοτάνι
κάθε τόπος δέν το κάνει.
(Κρασί, αὐγὸ, ῥόζι).

331.

Τραβῶ τὴν ἀντεροῦλά μου
σκούζ' ἡ Θοδωροῦλά μου.
(Καμπάνα).

332.

Σγουμπὸς ὁ πατέρας,
καλὸ τὸ παιδί,
τρελλὸ τάγγόνι.
(Κλῆμα, σταφύλι, κρασί).

333.

Κούφις πλατάνος
βοή μεγάλη.
(Τούμπανο).

334.

Στρογγυλό εἶμαι ὅαν αὐγὸ,
 μὰ ἦ γὼ αὐγὸ δὲν εἶμαι,
 τὰ φύλλα μου εἶνε ὅσα δεντρὸ
 μὰ ἦ γὼ δεντρὸ δὲν εἶμαι.

(Ἀγκινάρα).

335.

Στραβοκούζουλ' εἶν' ἡ μάνα
 καὶ πυνώρηα ἡ δεχατέρα,
 καὶ δαιμοναριά ἡ ἐγγόνα
 κ' ἡ ξεγγόνα τάρλαντοῦ.

(Κλήμα, σταφύλι, κρασί, σπέρτο).

336.

Κῆπος μακρὺς
 κῆπος πλατὺς,
 κίτρα πολλὰ
 καὶ δυὸ μεγάλα.

(Οὐρανὸς, ἥλιος, φεγγάρι).

337.

Σκοινιά ἀπλόνω,
 κουβάρι μαζόνω.

(Κολοκύθα).

338.

Χίλιοι μύριοι καλογέροι
 ἔστην αὐλή μου κατουρᾶνε.

(Ρέχταις).

339.

Ἄσπρος ἐγεννήθηκα,
 μαῦρος ἐκατάντησα
 καὶ ἔτα γεράματά μου
 κουνιούνται καὶ τὰ δόντια μου.

(Ξυλοκέρατο).

340.

Ἔέρω μιὰ γρηὰ μάνα καὶ τὴν τζεμπέρα της ποτὲ δὲν τὴν ἀλλάζει.
(Ἑληά).

341.

1 Ἀψυχος ψυχὴ δὲν ἔχει
καὶ τοῦ χάρου τὴ φωνὴ ἔχει.
(Τουφέκι).

342.

Γυρίζει κόσμος καὶ ντουνιαῖ
᾿ς θάλασσα καὶ ᾿ς στεριά,
κι' ἀπὸ βουνὸ γκρεμίζεται,
πέφτει καὶ δὲν τζακίζεται.
(Ἡλιος).

343.

᾿Σὰ νιάρχος νιάρχος ἔρχεται, ᾿σὰ νιάρχος καταβαίνει
καὶ ᾿σὰν καλὸς πρηνματευτὴς σηκόνεται καὶ φεύγει.
(Κατσαχνιά).

344.

Κομμάτι παλχομπάλωμα
πάει τὰ πέλαγα περνᾷ
καὶ τοῦ βασιλιᾷ μηνᾷ.
(Γράμμα).

345.

Τὸ μασί, τὸ μασιστῆρι
᾿ποῦ μαχαῖρι δὲν το πιάνει
οὔλος ὁ κόσμος τῶφαγε
κι' ὁ βασιλιᾷς κι' ὁ ῥήγας.
(Γάλα).

346.

Ἡ θειά μ' ἡ δρεπανόρραχη τρυπᾷ τὴ γῆ καὶ βγαίνει.
(Φτέρη).

347.

Ὁ γυιός μ' ὁ κοντοθόδωρος
κοντοπάλουκα βαστεῖ
ἐκατὸ κ' ἑκατοστή.

(Σκαντζόχοιρος).

348.

Ὁ γυιός μου ὁ κοντοθόδωρος
κοντοπάλουκα βαστεῖ,
περπατεῖ καὶ κραινεί
ἐς τὴ γῆ, τὴν οἰκουμένη.

(Στατέρη).

349.

Στέκ' ἡ μούλα μουλωμένη
καὶ 'μιλοῦν τὰ 'σωθικά της.

(Τὸ σπίτι κ' ἐκείνοι ὅπου κάθονται μέσα).

350.

Μιὰ λίγερη, μιὰ μπίγερη, μιὰ πρασινοφοροῦσα
εἰς τὸν ἀέρα κάθεται, τοὺς ἄγιους προσκυνάει.

(Καντήλι).

351.

Κορμάτι παληομπάλωμα μιὰ φαμελιά σκεπάζει.
(Κόττα κλωσσοῦ).

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

